

Sag C-167/01

Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Amsterdam mod Inspire Art Ltd

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet
af Kantongerecht te Amsterdam)

»Artikel 43 EF, 46 EF og 48 EF — selskab, som er stiftet i én medlemsstat, og som udøver sin virksomhed i en anden medlemsstat — anvendelse af de selskabsretlige regler i den medlemsstat, hvor filialen er oprettet, med henblik på at beskytte tredjemands interesser«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat S. Alber fremsat den 30. januar 2003 I - 10159

Domstolens dom af 30. september 2003 . . . . . I - 10195

Sammendrag af dom

1. *Medlemsstater — forpligtelser — pligt til at idømme straf for tilsidesættelser af fællesskabsretten — rækkevidde*
(Art. 10 EF)

2. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — selskaber — direktiv 89/666 — offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler — obligatoriske og fakultative offentlighedsforanstaltninger — national lovgivning, som indfører offentlighedsforpligtelser, der ikke er fastsat i direktivet — ulovlig*
(Rådets direktiv 89/666, art. 2)
3. *Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — selskab stiftet i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men ikke driver erhvervsmæssig virksomhed — etablering af en filial i en anden medlemsstat undergivet betingelser vedrørende mindstekapital og selskabsledelsens ansvar — ulovligt — medlemsstaternes mulighed for at træffe foranstaltninger for at hindre svigagtige forhold — begrænsninger*
(Art. 43 EF og 48 EF)

1. Når der ikke findes en fællesskabsretlig bestemmelse, der fastsætter en særlig sanktion for tilsidesættelser eller med hensyn hertil henviser til nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, skal medlemsstaterne i medfør af artikel 10 EF træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre fællesskabsrettens gennemslagskraft.

sidesættelsen og have en afskrækkende virkning.

(jf. præmis 61)

Medlemsstaterne har et skøn med hensyn til valget af sanktioner, men skal dog drage omsorg for, at tilsidesættelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for tilsidesættelser af samme art og grovhed, og sanktionen skal under alle omstændigheder være effektiv, stå i et rimeligt forhold til til-

2. Artikel 2 i ellefte direktiv 89/666 om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler — som indeholder en liste over oplysninger, der skal offentliggøres i den medlemsstat, hvor filialen oprettes, samt en liste med fakultative offentlighedsforanstaltninger — er til hinder for en national lovgivning, der pålægger en filial af et selskab, som er stiftet i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, offentlighedsforpligtelser, der ikke fremgår af direktivet, herunder en forpligtelse til at anføre i handelsregisteret, at selskabet er et

formelt udenlandsk selskab, en forpligtelse til i handelsregisteret i den stat, hvor filialen oprettes, at angive datoen for den første registrering i det udenlandske handelsregister og — såfremt der kun er én selskabsdeltager — til at give visse oplysninger om denne, en forpligtelse til at indlevere en revisorerklæring, der bekræfter, at selskabet opfylder betingelserne med hensyn til den tegnede og indbetalte mindstekapital og egenkapitalen samt en forpligtelse til at anføre på alle dokumenter, der udgår fra selskabet, at det er et »formelt udenlandsk selskab«.

Uden at gribe ind i den oplysningspligt, som påhviler filialen i henhold til social- og skatteretten og på det statistiske område, er den harmonisering af offentlighed vedrørende filialer, der er gennemført ved ellevte selskabsdirektiv, således udtømmende.

(jf. præmis 65, 69 og 70, 72, 143, samt domskonkl. 1)

3. Artikel 43 EF og 48 EF er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den frie adgang til oprettelse af en filial i medlemsstaten af et selskab, der er stiftet i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, er undergivet visse betingelser, som er fastsat i national ret om stiftelse af selskaber, vedrørende mindstekapital og selskabsledelsens ansvar. Årsagerne til, at selskabet er blevet stiftet i førstnævnte medlemsstat såvel som den omstændighed, at sel-

skabet udelukkende eller næsten udelukkende udøver sin virksomhed i den medlemsstat, hvor filialen er oprettet, kan — medmindre det i det konkrete tilfælde godtgøres, at der foreligger misbrug — ikke fratage selskabet retten til at påberåbe sig den etableringsfrihed, der er garanteret ved traktaten.

En medlemsstat har ganske vist ret til at træffe foranstaltninger, der skal hindre, at visse af dens statsborgere gennem misbrug af de ved traktaten indrømmede muligheder forsøger at unddrage sig deres egen nationale lovgivning, og at borgerne på svigagtig vis eller med henblik på misbrug kan gøre fællesskabsbestemmelserne gældende.

Imidlertid har traktatens bestemmelser om etableringsfrihed netop til formål at sætte selskaber, der er stiftet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Fællesskabet, i stand til at udøve virksomhed i andre medlemsstater gennem et agentur, en filial eller et datterselskab.

Det forhold, at en statsborger i en medlemsstat, der ønsker at stifte et selskab, vælger at stifte det i den med-

lemsstat, hvis selskabsretlige regler forekommer den pågældende at være de mindst byrdefulde, og derefter vælger at oprette filialer i andre medlemsstater, er under disse omstændigheder, inden for et enhedsmarked, et led i udøvelsen af den etableringsfrihed, der er garanteret ved traktaten.

medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men udelukkende eller hovedsagelig driver virksomhed i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger et misbrug eller et svigagtigt forhold, som kan danne grundlag for, at denne medlemsstat afskærer det pågældende selskab fra at gøre brug af fællesskabsbestemmelserne om etableringsretten.

Desuden er den omstændighed, at et selskab ikke driver virksomhed i den

(jf. præmis 105, 136-139,
143 og domskonkl. 2)